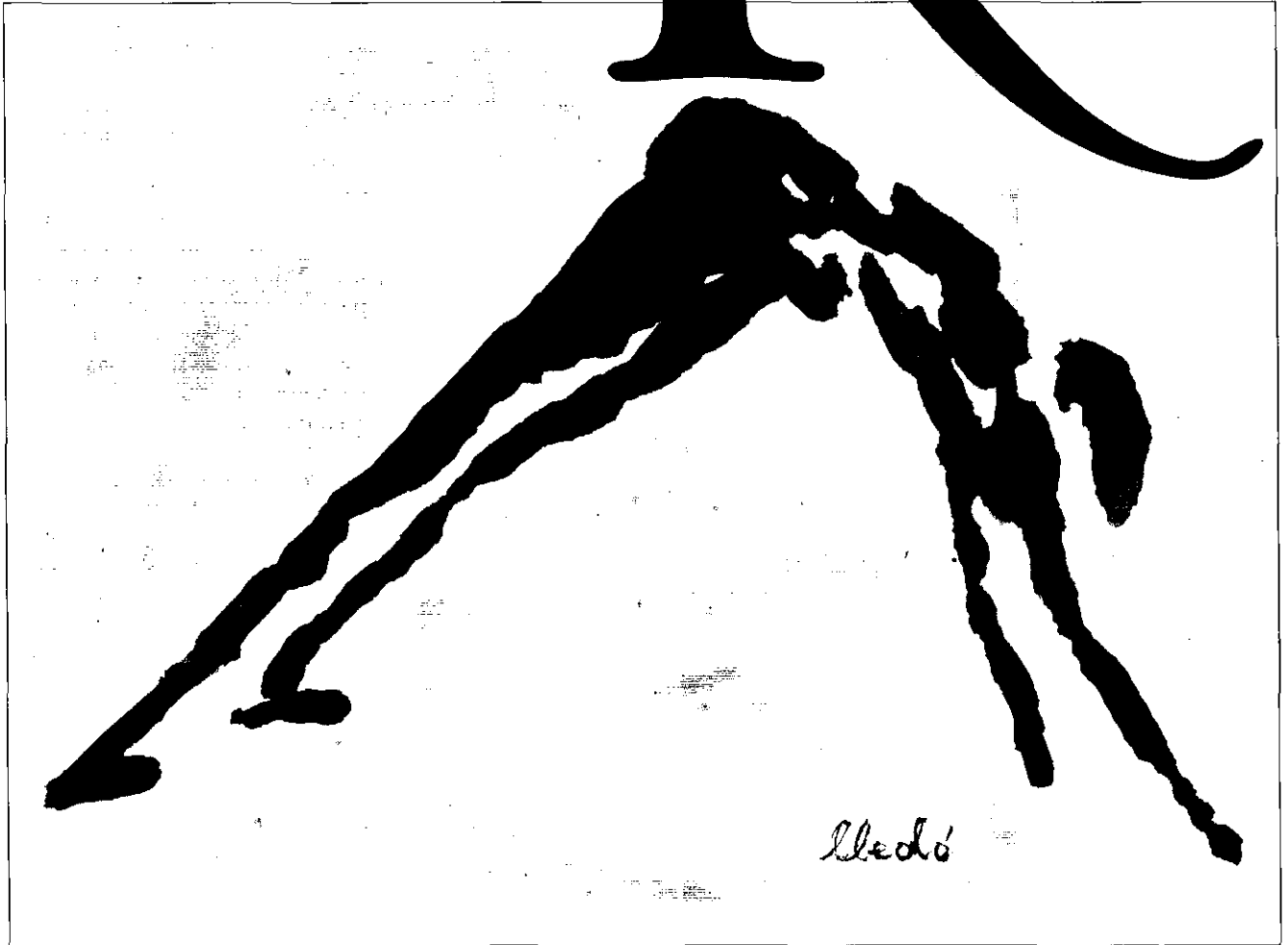

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Sussi Lledó

Millor sense aparell

Jordi Bonet Coll

Narració guanyadora del II Concurs Literari Universitat de Girona, modalitat contes, organitzat pel Consell d'Estudiants de la UdG, amb la col·laboració del Rectorat i de la Diputació de Girona.

LES PRIMERES VEGADES no en va fer gaire cas. En Max pensava aleshores que és ben normal que la gent s'equivoqui de número. De fet, totes les trucades errònies del primer mes (un total de dotze) demanaven sempre o bé per una botiga d'esports de Viella o bé per un tal Sr. Vancells. En el cas de la botiga d'esports de Viella va resultar que tots dos tenien el mateix número, el 271314, i que el prefix de Lleida només era una xifra més alta que el prefix de la seva província. El problema va quedar resolt quan la botiga va decidir canviar el número. Pel que fa a les trucades que demanaven pel Sr. Vancells, va esbrinar que les feia una dona molt gran, la mare d'aquest senyor. L'avia no hi veia gaire bé i, a l'hora de prémer les tecles, es confonia amb els números i sempre acabava trucant a en Max, en lloc del seu fill. Tot es va solucionar quan un

dia, tot llegint el suplement del diumenge d'un conegut diari, a la secció de regals útils, el Sr. Vancells va veure un telèfon (que feia poc que s'havia posat a la venda) amb les tecles d'una mida molt més grossa que les normals, fet que el feia semblar de joguina però que es recomanava precisament a usuaris que patissin el problema de la seva mare. Fins aquí tot era més o menys normal.

Es va començar a amoïnar quan el segon mes les equivocacions van anar augmentant d'una manera exagerada. Ara, les trucades errònies es repetien tres vegades cada dia i sempre de gent diferent. El que primer havia considerat com una cosa suposadament lògica, en aquells moments el començava a treure de polleguera. Fins i tot, dubtava de si havia pres una decisió correcta posant el telèfon. Durant molts anys n'havia prescindit, no li calia per res. Les seves amistats li recriminaven contínuament aquesta actitud, però ell sempre s'havia mantingut ferm en la seva posició: defensava aferrissadament la tranquil·litat i l'estalvi que suposava no tenir aquest aparell a casa seva. Per això, quan a causa de la nova feina (que havia començat tot just feia mig any) es va veure obligat a posar-lo, aquest fet va representar per a ell una claudicació.

De seguida, però, va decidir que no valia la pena atabalar-se; només calia plantejar-se el problema i buscar-hi una solució. Quan va demanar a la Companyia el canvi de número, va semblar que tot havia finalitzat, però la pau només va durar dues setmanes.

Just quan encetava la primera quinzena del tercer mes, un matí a les 7:30 van trucar demanant urgentment un serraller per obrir la porta d'un garatge. A les 9:30 una dona implorava un capellà per aplicar l'extremunció al seu marit, que es trobava a la fase terminal d'una malaltia desconeguda. A les 13:25 una noia d'uns trenta anys el va insultar acaloradament per haver-se enllitat amb el seu home.

Va tornar a canviar el número dues vegades més i tot continuava igual. Ara ja no eren només tres cops al dia. Les trucades s'anaven multiplicant i es produïen fins i tot a la nit. S'equivocaven demanant la policia, els bombers, prostitutes, per què no havia passat encara el camió de les escombraries, o preguntant si tenia dotze caps de Nolotil creient que era la farmàcia de guàrdia.

En Max es trobava entre l'espasa i la paret. Tenia una feina fabulosa, la que sempre havia desitjat; no havia ni de sortir de casa seva, podia treballar allà mateix, el que suposava no tenir un horari fix ni a ningú controlant-ho. Però el telèfon n'era una eina imprescindible i ell havia de ser allà, patint tot el dia les continuades trucades hostils. El seu cap li va suggerir que col·loqués un contestador automàtic, cosa que va fer. Aquesta solució, però, va resultar un fracàs per diferents motius. La majoria de clients que el trucaven, en sentir el contestador penjaven, i en Max no tenia temps de fer-los saber que era allà. De totes maneres, el més esgarrifós del cas fou que tot i dir el seu

nom i cognoms a l'encapçalament de la contesta gravada a l'aparell, «sóc en Max X., podeu parlar, etc...» molta gent (que naturalment s'equivocava) deixava el seu missatge igualment, fet que deixava en Max totalment estupefacte. ¿És que, a part d'ell, hi havia també dos-cents tretze ciutadans més que es deien Max X.? Això era del tot improbable, però llavors, ¿què estava passant?

Com a conseqüència de tot aquest enrenou, en Max es va adonar que el seu caràcter estava canviant. Sempre havia estat una persona oberta, afectuosa, amable. Menys l'Eduard, tots els seus amics l'apreciaven molt. Amb l'Eduard es coneixien des de petits, però la seva amistat va perdre força arran de la reiterada negativa d'en Max a posar telèfon, motiu pel qual, deia l'Eduard, era impossible de quedar per qualsevol cosa amb ell. Ara, en canvi, en Max s'estava tornant molt irascible. El primer mes contestava educadament la gent que s'havia equivocat. Sense immutar-se, pausadament, els explicava on havien trucat, fins i tot, repetia el seu número xifra per xifra quan a l'altra banda no es creien que havien marcat malament: «sí, sí, no passa res, vostè volia trucar al 271315 i ha trucat al 271314, tranquil». «¿En Manel? No, no viu aquí. Bé, bon dia». Amb la mare del Sr. Vancells va iniciar, àdhuc, una relació molt entranyable, quasi com de mare a fill. La dona vivia sola i en Vancells (executiu d'una empresa d'informàtica japonesa) la tenia molt oblidada. En Max, orfe de mare des dels onze anys, la va tractar amb afecte de seguida, pràcticament des de la cinquena vegada que la dona el va trucar per error. L'anava a visitar amb freqüència i al cap

de poc temps, la dona ja havia posat en Max com a hereter absolut en el seu testament, en lloc del seu fill.

Però a partir del segon mes, tota l'amabilitat i cortesia van desaparèixer de la boca d'en Max. Contestava secament, amb un no rotund primer, per seguidament, si l'interlocutor insistia, deixar anar tota una profusió de renecs que fins i tot ell mateix creia desconèixer. Paral·lelament, la relació amb les seves amistats es va anar deteriorant. Com que estava gairebé tot el dia responent amb fúria les trucades errònies, quan el trucaven de veritat a ell (en comparació, molt poques vegades) contestava, sense poder fer res per evitar-ho, de la mateixa manera. Ara que finalment l'Eduard el podia trucar per quedar, es va veure obligat a trencar definitivament l'amistat amb ell, després que en Max, només despenjar el telèfon per contestar, va començar a insultar tota la seva família (comportament provocat pel fet que tota la nit anterior havia estat despert contestant un pervertit que gemegava tot demanant la Raquel). La Marta, que acostumava a anar a dormir tres nits a la setmana a casa d'en Max, també va desaparèixer de la seva vida, després que la confongués repetides trucades amb una hostessa d'Iberia (que volia parlar amb un pilot italià, en Pietro, per quedar per anar a sopar) i l'acomiadés cada vegada amb les corresponents grolleries.

Cap a les darreries del tercer mes, la situació ja s'havia descontrolat totalment. Els millors tècnics especialistes de la Companyia Telefònica havien intentat infructuosament esbrinar la causa d'aquell problema tan insòlit. En Max es trobava en un

estat força lamentable. En el poc temps que les trucades el deixaven dormir, sempre tenia el mateix somni: veia la imatge d'una guia telefònica mundial de la mida d'un gratacels amb un únic abonat imprès infinitat de vegades a totes les planes: ell. Malgrat tot, lluny de desistir i esmicolar l'aparell, va donar un tomb del tot inesperat a la situació, i va adoptar de sobte una actitud preocupant. Abandonant completament la seva feina, es dedicava les vint-i-quatre hores del dia a contestar d'una manera febril totes les trucades. Aïllat totalment del món exterior, sense pràcticament menjar ni beure, va arribar a parlar amb el president dels EUA, i el va ajudar a sortir benparat d'un fosc assumpte amb una ballarina d'striptease.

Un diumenge a la tarda, quan ja estava a punt de caure abatut irremeiablement i després d'haver rebut una trucada del Vaticà (no se sap si aquest fet hi va influir d'alguna manera) el telèfon va deixar de sonar.

El dimecres següent, després de comprovar amb una estranya barreja de satisfacció i incredulitat que les trucades havien cessat definitivament, va organitzar una gran festa per celebrar aquell esdeveniment. Cap a les dues de la matinada, quan la festa es trobava en el seu punt culminant, va tocar el timbre de la porta. Era un capellà que preguntava si era allà on venien ciris.

Jordi Bonet Coll

lladó